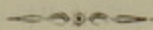

ՀԱՆԳԻՍ

ԱՐԺԱՆԱՊԱՏԻՒ Տ. ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԱԻԱԳ ՔԶՆՅ. ՈՍԿԵՐԻԶԵԱՆԻ

26 Յուլիս 1963 Սերաբ օրը ժամը Տ.ՅՕին, յիս երկարատև հիւսնդութեան, հանգեալ ի Տեւ յոյսին սիրելի Տ. Հայկազուն Աւագ Քհնյ. Սակերիչեան, Աղեխանդրիոյ իր ընկառանդին մէջ: Եօրանաւուն եւ եօրանաւոյ Աստուծոյ այս պաշտօնեան, առկայ՝ կանքնդի մը պէս յիշեցաւ իսպառնիկ մահուան, չափը տարիներէ ի վեր մեկուսացեալ կեանք մը ապրելէ վերջ:

Սեպտեմբեր Լին Կիրակի առաւօտ, հոգեհանգստեան յատկ առաւորութիւն կոստանդնուս Ս. Յակոբեանց Տաճարին մէջ. հախաղանդութեամբ Ամենապատիւ Սրբազան Պատրիարք Հոր. Այս առթիւ Հոգւ. Տ. Շմեկ Վրդ. խօսեցաւ հետեւեալը:

«Յիշատակն արդարաց օրհնութեամբ եղիցի:

Սիրելի Հաւատացեալներ,

Օրհնութեամբ կը յիշատակենք եւ կ'ազօթենք այսօր յաւեր ողբացեալ Տ. Հայկազուն Աւագ Քհնյ. Սակերիչեանի արդար հոգիին համար, վախճանած Աղեքսանդրիոյ մէջ, շուրջ քառասուն օրեր առաջ:

Միաբանութեանս եւ երեսակցեալ մեր ժողովուրդին ծանօթ այս պատուական եկեղեցականը չէր այն մահկանացուներէն, որուն դազադին կամ մահագոյժին առջեւէն կարելի է անցնիլ ցաւակցական պարզ արտայայտութեամբ մը միայն:

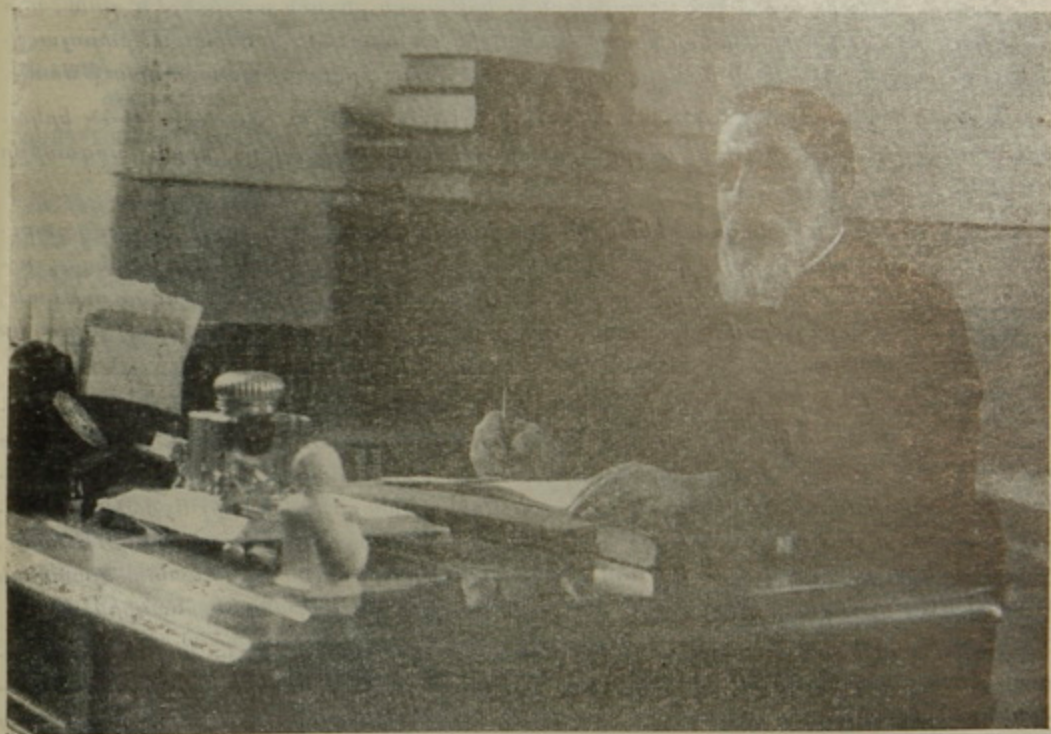
Իբրեւ զինք մօտէն ճանչցողներ, տխրեցանք խորապէս, ոչ միայն բարեկամի մը սգակից եղած ըլլալու պարտականութեամբ, այլ որովհետեւ հանգուցեալը ծանօթ էր ամենուս իր յուրջ. բաջ, զիտուն եւ ճշմարտապէս բրիտանական հոգիի մը բարեմասնութիւններով:

Իր գործունէութեան գլխաւոր դաշտը եղաւ եզրիպտոս, ուր հաճոյքով միայն կարելի էր գիտել անվերապահ յարգանքի այն վերաբերմունքը, զոր ամէնքը ունէին իրեն հանդէպ: Կանոնաւոր կրթութեամբ զարգացումը զոր ցոյց պիտի տար տարիներով իր հոգեւոր պաշտօնին եւ ուսուցիչի ու տեսչի պարտականութեան ճամբուն վրայ, իր անունը կրող վարժարանին մէջ, ազնիւ քաջութիւնը, զոր ճշմարիտ պարկեշտութիւնը միայն կրնայ ծնիլ եւ անխտրական անձնութիւնը, իր նկարագրին բացօթն զիծերն էին:

Իր մահով, բաղքը շնորհ մը եւ ոյժ մը կը պակսի Հայ եկեղեցւոյ կեանքէն: Համակ շնորհ էր ան իր բարբին, իր զգացումներուն, իր ընկերականութեան եւ սիրոյն մէջ: Իր խաղաղ ու հեզ ընտելութիւնը, ընդվզեցնող երեւոյթներու առջեւ սակայն. պայթելու պատրաստ կրակը ունէր: Տէր Հայկազուն այն քահանաներէն էր, որ շնորհիւ իր կարողութիւններուն, զիտէր ինքզինքը պարտադրել ամենուն անխտիր:

Տասր տարիներէ ի վեր, հանգուցեալը սրտի տկարութեան հետեւանքով բաշտած էր գործէ եւ անկողին կը մնար: Սակայն իր ֆիզիքական ներկայութիւնն իսկ միօրինութիւն էր իր սիրելիներուն եւ բարեկամներուն ու ըստը անոնց, որոնք կը նանչնային զինքը իրենց մարի եւ հոգիի հայրը:

Արժ. Տ. Հայկազուն Քհնյ. Ոսկերիչեան ծնած է 1866ին Չէլթուռի մօտ՝ Կարփուզ գիւղաքաղաքը, աւագանի անուամբ Գալուստ: 1900ին, շնորհիւ իր բացառիկ յատկութիւններուն, կը ղրկուի Երուսաղէմի Ժառանգաւորաց Վարժարանը, որուն կ'աշակերտի, վայելելով համակրանքը Միաբանութեան առաջաւոր անդամներուն: Շրջանաւարտ ըլլալէ ետք, Ժառանգաւորաց Վարժարանի եւ բաղաբացուց երկսեռ դըպրոցներուն մէջ կը ստանձնէ դասեր, միաժամանակ վարելով դպրատպնութիւնը Ս. Յակոբեանց Մայր Տաճարին:

Հանգուցեալ Տէր Հայրը իր աշխատակցներին առջեւ:

Սակայն, աւելի ուսում ունենալու փափաքը կը մնայ իր մտածելոցումը. այս փափաքին զոհացում տալ կը խոտտանայ Երուսաղէմի վանքին Լուսարարապետը, Տ. Դաւիթ Յ. Վրդ. Տէրտէրեան, ու Գալուստ կը մեկնի Փարիզ, հետեւելու համար Նախ Սորպոնի եւ ապա՝ Էզոլ Նորմալի Մանկավարժութեան, Իմաստասիրութեան եւ Ընկերարանութեան դասընթացներուն: Քանի մը տարիներ վերջ, կը վերադառնայ Երուսաղէմ եւ Ժառանգաւորաց Վարժարանին մէջ կը ստանձնէ Հոգեբանութեան, Բարոյագիտութեան եւ Երաժշտութեան դասեր:

1912ին իրրեւ ուսուցիչ կը հրաւիրուի Մարաշի Կեղրոնական Վարժարանէն: Յաջորդ տարին կ'անցնի Այնթապ իրր աւագ ուսուցիչ Սթննական Երկրորդական Վարժարանին:

